

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Α' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1827	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ 14, 16-24· Μθ 22, 14) 15 Δεκεμβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Θεῖα πρόσκλησις

«Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς» (Λουκ. 14, 16)

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἄνθρωποι πού τοὺς ἀγαποῦμε γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματα τους, γιὰ τὴν εὐεργετικὴ τους ἐπίδρασι στὴν κοινωνία, πρόσωπα προσφιλή καὶ θαυμαστά· ἀλλὰ ἓνα πρόσωπο εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλα, ἀξίζει νὰ τὸ ἀγαποῦμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας. Δὲν εἶνε οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ἡ μητέρα, οὔτε ὁ δάσκαλος, οὔτε ὁ ἱερεὺς, οὔτε ὁ ἀρχιερεὺς, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος· εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ἀξιαγάπητος.**

«Ὅσο τὸν πλησιάζουμε καὶ τὸν γνωρίζουμε, τόσο περισσότερο τὸν θαυμάζουμε. Προκαλεῖ «**θάμβος**» (Λουκ. 4, 36-5, 9), **εἶνε ἀξιοθαύμαστος.** Θαυμαστός γιὰ τὴν ἀγία του ζωὴ, γιὰ τὴν ἀρετὴ του πού «**ἐκάλυπεν οὐρανοῦς**» (Ἀμβ. 3, 3)· θαυμαστός γιὰ τὰ θαύματα, πού ἔκανε καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας· θαυμαστός **γιὰ τὴν διδασκαλία του**, πού ὑπερβαίνει κάθε ἄλλη καὶ μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶπε «**Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι**» (Ματθ. 24, 35).

Ἐνα μέρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ εἶνε **οἱ παραβολές.** Καὶ μία ἀπὸ τὶς παραβολές του εἶνε τὸ εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε. Τί λέει;

***

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, ζητάει μὲ ἀπλᾶ λόγια νὰ ἐντυπώσῃ στὴ διάνοιά μας μεγάλες ἀλήθειες. Λέει λοιπὸν **ἡ παραβολή,** ὅτι κάποιος ἄνθρωπος πλούσιος καὶ εὐγενὴς ἐτοίμασε τραπέζι, «**δεῖπνον μέγα**» (Λουκ. 14, 16). Κι ὅταν πλέον ἦταν ὅλα ἔτοιμα, ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ, διέταξε τὸ δοῦλο του νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους. Ὁ δοῦλος πῆγε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ εἶπε σὲ ὅλους· Ἐλάτε, εἶνε ὅλα ἔτοιμα, ὁ κύριός μου σᾶς περιμένει. Θὰ περίμενε κανεὶς νὰ δεχτοῦν ὅλοι. Κι ὅμως δὲν πῆγε οὔτε ἓνας! ὅλοι τοὺς ἀρνήθηκαν προβάλλοντας δικαιολογίες. Ὁ ἓνας εἶπε, Ἀγόρασα χωράφι, πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ ἐξετάσω. Ὁ ἄλλος εἶπε, Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια, θέλω νὰ δῶ ἂν εἶνε καματερά. Ὁ τρίτος εἶπε, Ἐγὼ παντρεύτηκα γυναῖκα, τώρα ἄλ-

λα μὲ ἀπασχολοῦν... Ὅταν τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ κύριος ὠργίστηκε, λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 14, 21). Διέταξε τὸ δοῦλο νὰ βγῆ γρήγορα στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, νὰ μαζέψῃ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, κουτσοὺς καὶ τυφλοὺς, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἐκεῖ. Ὁ δοῦλος ἐξετέλεσε τὴν διαταγή, μὰ καὶ πάλι ὑπῆρχε χώρος καὶ γιὰ ἄλλους. Τὸν διατάζει νὰ βγῆ πάλι, νὰ βρῆ κι ἄλλους καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ἔλθουν, ὥστε τὸ σπίτι νὰ γεμίσῃ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολή. Τί θὰ πῆ παραβολή; Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Τί ἐννοεῖ; ποιός εἶνε ὁ κύριος πού ἔκανε τὸ τραπέζι; ποιοὶ εἶνε οἱ καλεσμένοι πού δὲν δέχθηκαν τὴν πρόσκλησι; Κύριος εἶνε ἓνας, ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶνε ὁ εὐγενὴς καὶ πλούσιος, ὁ πλουσιώτερος ἀπ' ὅλους. Ὅ,τι βλέπουμε εἶνε ὅλα δικά του. **Ὁ πλοῦτος τοῦ Θεοῦ** εἶνε ὑλικὸς καὶ πνευματικὸς.

Ὁ ὑλικὸς πλοῦτος εἶνε ὅλα τὰ ὁρατά, πού βλέπουμε καὶ ἀπολαμβάνουμε· ἡ γῆ, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες, ὁ ἥλιος, τὰ ἀστέρια, οἱ γαλαξίες, τὸ σύμπαν. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀπέραντο καὶ ἀχανὲς ὑλικὸ βασίλειό του, πού καὶ χρόνια νὰ ταξιδεύῃς δὲν μπορεῖς νὰ φτάσῃς στὸ τέρμα του. Ἡ Γῆ, ὅπου κατοικοῦμε, τί εἶνε; ἓνας κόκκος ἄμμου μέσα στὸ ἀπέραντο σύμπαν.

Ἄλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σύμπαν—ἐδῶ παρακαλῶ προσέξτε— ὑπάρχει ἓνα ἄλλο σύμπαν. Ποιό εἶνε αὐτό; Εἶνε **τὸ πνευματικὸ σύμπαν.** Ὡ τὸ σύμπαν αὐτό! Δὲν εἶνε ὕλη. Τὸ ἀποτελοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, τὰ πνεύματα τῶν δικαίων, οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, οἱ διάνοιες, οἱ συνειδήσεις, ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν χάρι καὶ τὰ ἱερά μυστήριά της. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὁ πνευματικὸς πλοῦτος, ὁ ἀμύθητος, ἀπερίγραπτος καὶ ἀνέκφραστος πλοῦτος τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς δυστυχῶς δὲν ἔχουμε μάτια νὰ δοῦμε.

Θέλετε νὰ δῆτε τὸν πλοῦτο αὐτόν, τὴν πνευματικὴν τράπεζα, **τὸ οὐράνιο τραπέζι;** Δός μας, Θεέ μου, μάτια σὰν τοῦ ἀγίου Νικολάου, τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος, ὄλων τῶν ἀγίων, πού ἔβλε-

παν τὰ θαυμάσιά σου καὶ κατεπλήττοντο! Παλαιότερα, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησία, τέτοιο σεβασμὸ καὶ κατάνυξι καὶ θεῖο φόβο εἶχαν, ποῦ ἔβλεπαν ζωντανὰ ἀγγέλους!

Ἦρθαμε στὴν ἐκκλησία σήμερα. Πάνω στὴν ἀγία τράπεζα τί ὑπάρχει; Εἶνε ψωμί καὶ κρασί; Ἄν νομίζης ὅτι εἶνε ψωμί καὶ κρασί, μὴν πατήσης στὴν ἐκκλησία. Ἐδῶ γίνεται θαῦμα, τὸ μεγαλύτερο θαῦμα· τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί ποῦ εὐλογεῖ ὁ ἱερεὺς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τὰ μεταβάλλει σὲ **σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!**

Στὴ θυσία αὐτὴ στηρίζεται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Πῶς νὰ τὸ ἐκφράσω, πῶς νὰ τὸ ἐντυπώσω στὴ διάνοιά σας; Φέρνω ἓνα παράδειγμα. Ὑποθέστε - φτειάξτε μὲ τὴ σκέψι σας μιὰ πελώρια ζυγαριὰ κρεμασμένη ἀπὸ τὰ ἄστρα, νὰ φαίνεται σὲ Ἀνατολή καὶ Δύσι, Βορρᾶ καὶ Νότο. Στὸν ἓνα δίσκο τῆς ζυγαριᾶς συλλέξτε ὅ,τι πολυτίμο ἔχει τὸ σύμπαν ὁλόκληρο, οἱ γαλαξίες, ὁ πλανήτης μας· τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσημι, τὰ χρηματοκιβώτια τῶν τραπεζῶν, ὅλα τὰ νομίσματα τῶν κρατῶν. Στὸν ἄλλο δίσκο τί νὰ βάλουμε· νὰ βάλουμε ἓνα ψίχουλο ἀπὸ τὸ ἅγιο ποτήριο! Ποῦ θὰ κλίνη ἡ ζυγαριὰ; Στὸ μέρος ποῦ εἶνε τὸ ψίχουλο αὐτό. Ὡ Θεέ μου, τί εἶνε τὸ μυστήριον αὐτό, τί ἀπερίγραπτο θαῦμα, τί ἀνέκφραστος θησαυρός! Λέει κάποιος ἅγιος· Ὅλα νὰ μοῦ τὰ ἔδινες, Κύριε, καὶ τ' ἀστέρια καὶ τὸν ἥλιο καὶ τοὺς γαλαξίες κι ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς, δὲν τὰ θέλω· ἓνα θέλω, Ἐσένα! Ἐκεῖνο τὸ ψίχουλο εἶνε ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος. Ὅποιος ἔχει τὸ Χριστὸ μέσα του εἶνε εὐτυχής, ἔστω κι ἂν εἶνε ὁ πιὸ φτωχός. Ἔχεις τὸ Χριστὸ; αὐτὸς εἶνε ὁ πλοῦτος ποῦ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία.

Μᾶς καλεῖ κάθε φορὰ ποῦ χτυπάει ἡ καμπάνα γιὰ τὴ θεία λειτουργία. Ἐλᾶτε, λέει, νὰ **ἐκκλησιασθῆτε**, νὰ πῆτε ἓνα «εὐχαριστῶ», ἓνα «*Ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ*» (Λουκ. 18,13), νὰ κοινωνήσετε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε; Ἀπαντοῦμε ὅπως οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς· «*Ἔχε με παρητημένον*» (Λουκ. 14:18). Δὲν εὐκαιρῶ γιὰ μελέτη ἀγίας Γραφῆς, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ **ἐκκλησιασμό**, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ ἐξομολόγησι, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ θεία κοινωνία... Ψέματα λέει. Πῶς δὲν ἔχει καιρό; Ἔχει καιρὸ γιὰ καφφενεῖο, γιὰ κινηματογράφο, γιὰ ντισκοτέκ, γιὰ ἐφημερίδα, γιὰ τηλεόρασι, γιὰ ποδόσφαιρο, γιὰ χαρτοπαίγνιο, γιὰ φλυαρίες, γιὰ κομματικὲς συζητήσεις, γιὰ γυναῖκες... Γιὰ ὅλα ἔχει καιρὸ, μόνο γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχει.

Ἀπὸ τίς 168 ὥρες, ποῦ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς κάθε ἔβδομάδα, **μᾶς ζητάει μόνο 1 ὥρα**· τόσο βαστάει ἡ θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν*

τῶν ἁγίων πατέρων...». Ἐμεῖς λοιπὸν εἴμαστε οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς, κι ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο, μὲ διάφορες προφάσεις, ἀρνούμεθα τὸ ἱερὸ καθῆκον.

Στὰ παλαιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ὅταν στὴ σκλαβωμένη πατρίδα μας βασίλευε τὸ μισοφέγγαρο, καμπάνα δὲν χτυποῦσε· οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπαν. **Ἄλλὰ καὶ χωρὶς καμπάνες ὅλοι ἦταν στὴν ἐκκλησία.** Τώρα ἡ καμπάνα χτυπάει μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορές, μὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις χτύπα». Ψευτοχριστιανοὶ – εἶνε νὰ κλαίη κανεῖς. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποῦ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ βαπτίσθηκαν δὲν ξαναπάτησαν στὴν ἐκκλησία, δὲν ἄνοιξαν ποτέ τὴν ἀγία Γραφή, δὲν ἐξωμολογήθηκαν. Ὅπως ὅμως αὐτὸς ποῦ δὲν βαπτίζεται δὲν εἶνε Χριστιανός, ἔτσι καὶ αὐτὸς ποῦ δὲν ἐξομολογεῖται τὰ ἁμαρτήματά του καὶ δὲν ζητάει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε Χριστιανός.

Σήμερα καὶ ἐγώ, ὡς δοῦλος τοῦ Κυρίου, ὡς ἐντεταλμένος του μικρὸς καὶ ἀσημαντος, ἀπευθύνω μιὰ νέα πρόσκλησι πρὸς ὅλους ὄσους μ' ἀκοῦνε, μικροὺς καὶ μεγάλους· **Ἐλᾶτε, φωνάζει ὁ Χριστός.** Ἐλᾶτε οἱ ἀσπρομάλληδες γέροντες ποῦ πλησιάζετε στὸν τάφο, ἐλᾶτε παιδιά, νέοι καὶ νέες, ἐλᾶτε ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες, ἐλᾶτε ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἐλᾶτε ὅλοι, σὲ ὅποιοδήποτε τάξι καὶ κόμμα κι ἂν ἀνήκετε. Ἐλᾶτε, σᾶς καλεῖ ὁ Χριστός.

* * *

Πλησιάζουν Χριστοῦγεννα. Πολλοὶ εἶστε ἀνεξομολόγητοι. Πῶς κοινωνᾶτε τῶν ἀχράντων μυστηρίων; Εἶνε λόγος τοῦ Θεοῦ· **νὰ ἐξομολογηθῆτε.** Ἐνας μεγάλος Ῥώσος φιλόσοφος, ποῦ ἦταν ἄπιστος, ὅταν τὸν πῆγαν ἐξορία στὴ Σιβηρία κ' ἐκεῖ διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο, θαύμασε τὸ Χριστὸ καὶ πίστεψε. Βρῆκε ἓνα στάρετς, ἓνα πνευματικὸ πατέρα, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐξωμολογήθηκε, εἶπε ὅλα τ' ἁμαρτήματά του. Καὶ τότε εἶπε· «Ἐξωμολογήθηκα καὶ παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου!...». Δὲν εἶνε ψέμα ἡ θρησκεία μας, εἶνε ἀλήθεια ὁλοζώντανη.

Τὸ θέμα εἶνε μεγάλο. Ἰσχύει ἓνα ἀπὸ τὰ δύο· τὸ Εὐαγγέλιο ἢ εἶνε ἀλήθεια ἢ εἶνε ψέμα. Ἄν πιστεύης ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ψέμα, τότε νὰ τὸ κάψουμε καὶ νὰ πᾶμε μὲ τοὺς ἀθέους καὶ τοὺς ἀπίστους μαρξιστάς. Ἄν ὅμως εἶνε ἀλήθεια –καὶ εἶνε ἀλήθεια–, τότε **δέξου τὴν θεία πρόσκλησι.** Μπορεῖ καὶ τὰ ἄστρα νὰ ἔνε ψέμα, κι ὁ ἥλιος νὰ ἔνε ψέμα, καὶ τὰ πάντα νὰ ἔνε ψέματα, ἓνα εἶνε ἀληθινὸ· Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**